

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa H. S.
przeciwko L. w M. działający przez Oddział w Polsce
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej od powoda kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego

powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 351 § 1 i § 3 w zw. z 391 § 1 k.p.c., art. 382 w zw. z 391 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 w zw. z 391 § 1 oraz 328 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu 6 listopada 2019 r. i przedstawia wywód na uzasadnienie zarzucanych uchybień. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej przedstawionym rozumieniu. Twierdzenia skarżącego w świetle motywów zaskarżonego wyroku pomijają argumenty Sądu Apelacyjnego co do uznania za wiarygodną i rzetelną opinię biegłego złożoną przed tym Sądem oraz Sądem pierwszej instancji i braku podstaw do powołania nowego biegłego. Co do pozostałych wniosków skarżący nie wskazuje o jakie wnioski mu konkretnie chodzi i jedynie wskazuje na ich znaczenie dla oceny kwestii czy wypadek miał charakter losowy oraz dla wyceny wartości samochodu. Sąd Apelacyjny wskazał również, że wniosek o powołanie świadka M. został przez Sąd Okręgowy oddalony a powód nie złożył zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. wobec czego utracił prawo powoływania się na to ewentualne uchybienie. Z tych przyczyn nie można też uznać za oczywiście zasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Co do naruszenia art. 351 § 1 w zw. z 391 § 1 k.p.c. wskazać trzeba, że w przypadku pozytywnego rozpoznania wniosku strony o uzupełnienie wyroku sąd wydaje wyrok uzupełniający jeżeli uzupełnienie dotyczy rozstrzygnięcia o charakterze merytorycznym. Roszczenie restytucyjne jest dodatkowym orzeczeniem, które sąd z mocy wniosku pozwanego zgodnie z art. 338 § 1 k.p.c. zamieszcza w wyroku albo w jego uzupełnieniu po przeprowadzeniu rozprawy. Takie stanowisko jest prezentowane przez orzecznictwo i doktrynę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., II PZ 36/11, nie publ., z dnia 30 czerwca 2020 r., III CSK 347/17 nie publ.).

Analiza wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że zachodzi wskazana przesłanka, bo twierdzenia skarżącego nie pozwalają na przyjęcie, że nastąpiły uchybienia przepisom postępowania o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw